

«Ἐπήκουσας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λεγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπὸν, παρασχὼν μοι σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα σου».

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶς χαρμόσυνα γεγονότα στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἐορτάζει καὶ τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον καὶ πανηγυρίζει ὅλως ἰδιαίτερος ἡ ἱστορική αὐτὴ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Σκήτης Βεροίας, πού εἶναι ἀφιερωμένη στό θαυμαστό αὐτό γεγονός τοῦ Γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἐκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἀνθρώπων γεννήθηκαν στὴ γῆ, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἄνθρωποι σπουδαῖοι καὶ σημαντικοί. Καμία ὅμως γέννηση δὲν ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα πρόσωπο τόσο μοναδικό καὶ τόσο ἅγιο ὅσο ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ «ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσα εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα» τοῦ Θεοῦ, ὅπως ψάλλει σήμερον ὁ ἱερός ποιητής τοῦ κανόνος τῆς ἐορτῆς, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξώσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἀνέμεναν τὴ σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση πού εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός. Κανείς ὅμως δὲν γνώριζε πῶς θὰ γινόταν αὐτὴ πραγματικότητα. Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ νέα Εὕα πού θὰ γινόταν Μητέρα τῆς Ζωῆς, τὴν ὁποία ἡ παλαιὰ Εὕα μᾶς στέρησε μέ τὴν παρακοή καὶ τὴν πτώση, καὶ τότε θὰ ἐρχόταν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου;

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶχε ὅμως τὸ σχέδιό της, πού ὅπως πάντα πραγματώνεται μέ θαυμαστό τρόπο. Μέσα στό σχέδιό του ἦταν ἡ ἐπιλογή τῶν εὐσεβῶν γονέων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, δύο ἀνθρώπων τῆς πίστεως καὶ τῆς προσευχῆς, γιατί προσευχή χωρὶς πίστη δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα καὶ γιατί θαῦμα χωρὶς πίστη δὲν γίνεται.

Καὶ αὐτό πού ζητοῦσαν οἱ ἅγιοι Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, νὰ λύσει δηλαδή ὁ Θεός τὰ δεσμά τῆς ἀτεκνίας τους, ἦταν ἕνα θαῦμα, πού ὁ Θεός τό ἔκανε, γιατί ἡ προσευχή τους συνοδεύετο ἀπὸ πίστη. Καὶ ἐπειδὴ ἡ πίστη τους ἦταν μεγάλη, δὲν ἔκανε μόνο τό θαῦμα πού περίμεναν καὶ γιὰ τό ὅποιο τὸν παρακαλοῦσαν, ἀλλὰ ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο, τοὺς χάρισε «τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα» τοῦ Κυρίου μας.

Τό θαῦμα αὐτό πού ἐορτάζουμε καὶ τιμοῦμε σήμερον στό πρόσωπο τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τοῦ καρποῦ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὀνομάζει καὶ πάλι ὁ ἱερός ὑμνογράφος τὴν Παναγία Παρθένο, μᾶς παρακινεῖ ἀφενὸς νὰ δοξάσουμε καὶ νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό, μαζί μέ τὴν ἁγία Θεοπρομήτορα Ἄννα, γιατί δὲν χάρισε μόνο σέ αὐτὴν ἕνα παιδί, ἀλλὰ χάρισε καὶ σέ ὅλους ἐμᾶς πού πιστεύουμε στὸν Υἱό της, μία στοργικὴ μητέρα, πού μεσιτεύει στὸν Θεό γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Μᾶς παρακινεῖ ὅμως ἀφετέρου νὰ κάνουμε τὴν προσευχή πρὸς τὸν Θεό καθημερινό ἔργο τῆς ζωῆς μας. Νὰ μάθουμε νὰ προσευχόμεθα μέ πίστη ἀκράδαντη καὶ μέ ἐπιμονή, καὶ νὰ ἐμπιστευόμεθα στὸν Θεό ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη καὶ ὅ,τι δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτύχουμε μέ τίς δικές μας προσπάθειες.

Πολλές φορές προσευχόμεθα καὶ ζητοῦμε πολλά ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ τὰ ζητοῦμε κάποιες ἡμέρες καὶ ὕστερα ἐγκαταλείπουμε τὴν προσπάθεια, γιατί πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεός δὲν μᾶς ἀκούει ἢ γιατί δὲν εἶχαμε πράγματι ἀνάγκη αὐτά πού τοῦ ζητούσαμε.

Ξεχνοῦμε ὅμως τίς περισσότερες φορές νὰ τοῦ ζητήσουμε ὅ,τι χρειάζεται ἡ ψυχὴ μας. Νὰ τοῦ ζητήσουμε πρωτίστως τὴ σωτηρία μας, ὅπως καὶ Ἐκεῖνος μᾶς προτρέπει, ἀλλὰ καὶ ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν ἀντικείμενο τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνος καὶ τῆς προσπάθειάς μας νὰ ζήσουμε τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, εἴτε μέσα στὴ μοναχικὴ ζωὴ εἴτε μέσα στὸν κόσμον.

Ἡ σημερινή μεγάλη ἑορτή τοῦ Γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μᾶς δίδει τήν εὐκαιρία νά διδαχθοῦμε ἀπό τήν προσευχή τῆς Θεοπρομήτορος Ἀννης καί νά μάθουμε νά παρακαλοῦμε καί ἐμεῖς τόν Θεό νά λύσει τά δεσμά τῆς πνευματικῆς μας στειρότητος καί τῆς πνευματικῆς μας ἀτεκνίας.

Γιατί δέν ἀρκεῖ πάντοτε ἡ δική μας προσπάθεια γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό μία ἀδυναμία, ἀπό μία κακή συνήθεια, ἀπό ἕναν ἐφάμαρτο λογισμό, ἀπό ἕναν πειρασμό πού ἐπιμένει, ἀπό ἕνα πάθος, χωρίς τή βοήθεια καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Γιατί δέν ἀρκεῖ ὁ δικός μας ἀγώνας γιά νά ξεπεράσουμε ἕνα πρόβλημα καί μία δυσκολία πού μᾶς ταλαιπωρεῖ. Ἔχουμε ἀνάγκη τῆ θείας ἐπέμβασης.

Γιατί οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀσθενεῖς γιά νά νικήσουμε τόν πειρασμό, ἀνίκανοι γιά νά ἀντιμετωπίσουμε τόν ἀντίδικο τῆς ψυχῆς μας διάβολο, ἀδύναμοι γιά νά ἀποκτήσουμε πνευματικούς καρπούς.

Ἔχουμε ἀνάγκη τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, πού δίδεται σέ ἐκείνους πού προσεύχονται μέ ἐπιμονή καί πίστη, πού κρούουν τή θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καί δέν ξεχνοῦν, ὅταν λάβουν τή χάρη, ὅταν ζήσουν τό θαῦμα, νά ἐκφράσουν τήν εὐχαριστία καί τήν εὐγνωμοσύνη τους.

Εὐχομαι πατρικά καί ταπεινά διά πρεσβειῶν τῆς ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ὁποίας ἑορτάζουμε σήμερα τό Γενέσιο, νά ἀξιωθοῦμε ἡ προσευχή μας νά δίδει καί σέ μᾶς τούς καρπούς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρία μας.